

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ ЯК СУБ'ЄКТ ПРАВОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Досліджено міжнародно-правові особливості діяльності міжнародних організацій як суб'єктів правотворчої діяльності на сучасному етапі міжнародно-правового розвитку. Проаналізовано функції та структуру регіональних та універсальних міжнародних організацій у відповідності до їх установчих договорів. Систематизовано форми, методи та практичні аспекти правотворчої діяльності міжнародних організацій у сучасних умовах міждержавної інтеграції та правової глобалізації. Наголошується, що під компетенцією міжнародної організації слід розуміти сферу її предметної діяльності, яка чітко фіксується в установчих документах організації. При цьому з формально-догматичної точки зору важливо знати не тільки коло питань, якими повинна займатися міжнародна організація, але й її повноваження щодо вирішення цих питань, які також визначаються у статутному акті організації, тобто мають договірну правову природу.

Ключові слова: міжнародна організація, міжнародне право, міжнародна правотворчість, міжнародно-правові норми, резолюції міжнародних організацій, міжнародний договір.

Данильченко Т. С. Международная организация как субъект правотворческой деятельности: проблемы теории и практики

Исследованы международно-правовые особенности деятельности международных организаций как субъектов правотворческой деятельности на современном этапе международно-правового развития. Проанализированы функции и структуру региональных и универсальных международных организаций в соответствии с их учредительными договорами. Систематизированы формы, методы и практические аспекты правотворческой деятельности международных организаций в современных условиях межгосударственной интеграции и правовой глобализации. Отмечается, что под компетенцией международной организации следует понимать сферу ее предметной деятельности, которая четко фиксируется в учредительных документах организации. При этом с формально-догматической точки зрения важно знать не только круг вопросов, которыми должна заниматься международная организация, но и ее полномочия по решению этих вопросов, которые также определяются в уставном акте организации, то есть имеют договорную правовую природу.

Ключевые слова: международная организация, международное право, международная правотворчество, международно-правовые нормы, резолюции международных организаций, международный договор.

Danilchenko Tetyana. The international organization as a subject of law-making: theory and practice problems

The article investigates the international legal features of international organizations as subjects of law-making activities at the present stage of international legal development. We analyzed the function and structure of regional and universal international organizations in accordance with their constituent instruments. Based on the analysis systematized forms, methods and practical aspects of law-making activities of international organizations in modern conditions of interstate integration and legal globalization. It is noted that under the competence of an international organization should understand the scope of its substantive work, which is clearly recorded in the founding documents of the organization. At the same time a formal dogmatic point of view it is important to know not only the range of issues that need to be engaged in an international organization, but also its powers to address these issues, which are also defined in the authorized act of the organization, that is, have a contractual legal nature.

Key words: international organization, international law, international law-making, international law rules, resolutions of international organizations, an international treaty.

Специфіка сучасних досліджень правотворчої діяльності міжнародних організацій полягає у необхідності розглянути міжнародні організації та їх функції в більш широкому контексті, з одного боку, у формально-юридичному міжнародно-правовому, з іншого боку – у рамках теорії та історії міжнародних відносин з міждисциплінарних методологічних позицій.

Актуальність вивчення міжнародних інститутів, розуміння їх ролі очевидні і не вимагають додаткової аргументації. Людська цивілізація переживає якісні зміни, змінюються суть і роль організацій міждержавного співробітництва. Все більш широке коло осіб утягується в орбіту їх активності. Усе це стимулює широкий інтерес до міжнародних організацій і зобов'язує фахівців, що займаються даною темою, відповідати суспільним запитам.

Одна із характерних рис нашого часу полягає у тому, що уперше безпосередньо вирішується питання про майбутнє всього світового співтовариства. Міжнародне право при цьому є одним із засобів, що покликані забезпечити співробітництво держав та попередити злов-

живання фактичною могутністю окремих суб'єктів міжнародних відносин, гарантувати його використання в інтересах людини.

Україна прагне до повномасштабної інтеграції до світового політичного, економічного та гуманітарного простору. Участь у діяльності міжнародних організацій або співпраця з ними є невід'ємною складовою такої інтеграції. Сучасні процеси глобалізації вимагають від України якомога активнішого залучення її у світове співтовариство.

При цьому процеси глобалізації супроводжуються створенням регіональних інтеграційних угруповань, які у сучасній науці розглядаються як невід'ємна частина процесу глобалізації, як процес, спрямований на захист країн, які об'єднуються в такі угруповання від негативних наслідків глобалізації. Ефективність розвитку міжнародних відносин нашої країни залежатиме від погодження дій не тільки з іншими країнами, а й з їхніми об'єднаннями через систему міжнародних організацій. Міжнародна організація володіє інтегральними якостями, тобто такими, яких немає ні у одного члена. Вона не є простою сумою членів, а становить цілісну систему їх взаємодії, що суттєво підвищує її потенціал. Таким чином, активна участь у міжнародних організаціях відкриває нові можливості перед кожною країною в умовах правової глобалізації та міждержавної інтеграції.

Питання, що стосуються правових аспектів діяльності міжнародних організацій, розглядаються у науково-навчальній літературі з міжнародного публічного права. Серед науковців, які займалися розробкою цієї проблеми, слід зазначити В. Н. Денисова, М. О. Баймуратова, В. Г. Буткевича, М. В. Буроменського, Ю. О. Волошина, А. І. Дмитрієва, Г. О. Анцелевича, К. А. Бекашева, П. М. Бірюкова, Н. В. Голуба, П. А. Клімкіна, Ю. М. Колосова, І. І. Лукашука, Т. М. Нешатаєву, О. О. Покрещука, А. Н. Талалаєва, Л. Д. Тимченка, Г. І. Тункіна, Ж. Тускоза, Л. Н. Шестакова та інших.

Важливо зазначити, що міжнародним організаціям з самого початку відводилася «месіанська» роль у суспільстві, що є досить далеким від ідеалу. Можливо, саме ця обставина й стала причиною того, що наука у питанні про міжнародні організації як суб'єктів міжнародних відносин і міжнародного права досить довго розвивалася у напрямку, який було визначено в працях діячів минулого і

який можна умовно назвати ідеалістичним. В межах цього напрямку міжнародні організації розглядались як більш досконала, ніж національні держави, форма організації світового суспільства, як свого роду панацея від державного егоїзму.

Для сучасних міжнародних організацій характерне подальше розширення компетенції та ускладнення структури, що має безпосередній вплив і на розширення меж їх правотворчості. Науковому осмисленню підлягає також питання про те, що реально стоїть сьогодні за еволюцією і зростаючою активністю міжнародних неурядових організацій, адже міжнародні неурядові організації сьогодні, здебільшого, представляють не свої власні фінансові, економічні і політичні інтереси, а колосальні економічні і фінансові інтереси багатьох десятків тисяч транснаціональних корпорацій і країн їх походження.

У сучасних умовах міжнародні організації відіграють дуже важливу й помітну роль в справі регулювання та розвитку співробітництва країн усього світу. Тому, узагальнення знань, у тому числі й з юридичних питань, стосовно міжнародних організацій має актуальне наукове і практичне значення. Це дозволить краще розуміти юридичну природу самих міжнародних організацій, правових норм, що ними утворюються, та їх значення для світового суспільного розвитку і збереження миру на Земній кулі. Також, завдяки цьому, можна буде визначити пріоритети зовнішньої політики України щодо співробітництва з міжнародними організаціями та доцільності її вступу у ті чи інші з них.

Міжнародні організації як правовий феномен, одна із стабільних форм регулювання міжнародних відносин з'явилися порівняно недавно – у середині XIX столітті, коли потреби міжнародного спілкування обумовили необхідність створення постійно діючих міжнародних структур. Однак їх виникненню передував досить тривалий процес розвитку міжнародного спілкування, в процесі якого формувалися об'єктивні суспільні потреби у створенні спеціальних міжнародних органів, які б регулювали дедалі більш складні багатосторонні відносини між державами в різних сферах діяльності.

Стабільне зростання кількості міжнародних організацій з середини XIX ст. пов'язане з розвитком зв'язку транспортної мережі, фінансування міжнародної торгівлі. У цей час були створені комісії з

питань експлуатації міжнародних річок, таких як Рейн (1814 р.) і Дунай (1856 р.), Всесвітня поштова спілка (1874 р.), Міжнародний комітет з мір і ваги (1875 р.), Міжнародна асоціація залізничних конгресів (1885 р.) та інші¹.

Сучасний етап розвитку міжнародних організацій почався після другої світової війни, коли відбулося збільшення впливу міжнародних організацій на міжнародне життя, розширення сфери їх діяльності, посилення ролі недержавних організацій у вирішенні світових проблем². В цей час були засновані сотні міжнародних організацій, покликаних забезпечувати організаційну основу міждержавної взаємодії у різних сферах міжнародних відносин. Ліга Націй, яка створена в 1919 році після Першої Світової Війни, попередниця Організації Об'єднаних Націй і перша міжнародна організація, яка створена була щоб вирішувати загальні політичні справи й інші відносини між державами і яка прагнула до універсального членства³.

У 1945 році була створена міжнародна міждержавна організація – Організація Об'єднаних Націй з метою підтримання миру, зміцнення безпеки та розвитку міжнародного співробітництва⁴. Основними цілями ООН є підтримка міжнародного миру і безпеки, розвиток дружніх відносин на основі поваги принципу рівноправності і самовизначення народів, здійснення міжнародного співробітництва в розв'язанні міжнародних проблем економічного, соціального, культурного і гуманітарного характеру⁵.

ООН і у теперішній час залишається головним інструментом підтримки міжнародного миру та безпеки. У рамках ООН розробляється велика кількість міжнародних договорів, приймаються рішення по розблокуванню міжнародних конфліктів та забезпеченню правопорядку і законності у міжнародних відносинах.

У зв'язку з поглибленням зв'язків між державами у політичній, економічній, соціальної, науково-технічній та інших сферах зростає необхідність створення нових міжнародних організацій та удосконалення діяльності вже існуючих. Ця необхідність також зумовлена складністю та характером глобальних і регіональних проблем, які стоять перед людством та вирішення яких потребує колективних зусиль членів міжнародної спільноти.

Оскільки юридично створення будь-якої міжнародної організації оформлюється, як правило, укладенням міжнародного договору,

у міжнародному праві сформувався досить великий масив норм, які регулюють порядок створення та діяльності цих утворень. Якість та обсяг міжнародно-правової регламентації дозволяє зробити висновок про існування самостійної галузі міжнародного права – права міжнародних організацій. Як поняття, право міжнародних організацій можна визначити як сукупність норм, які регулюють процес створення, діяльності і припинення існування міжнародних організацій, а також норм, які визначають їх правовий статус і обсяг правотворчості⁶.

Аналізуючи думки вчених-міжнародників, чітко прослідковується тенденція про те, що право міжнародних організацій уявляє собою сукупність норм, які регламентують правове положення, діяльність організації, взаємодію з іншими суб'єктами міжнародного права, участь у міжнародних відносинах⁷.

Так, будь-яка міжнародна організація, на думку К.А. Бекашева, повинна мати, як мінімум, наступні шість ознак: бути створеною згідно норм міжнародного права; бути заснованою на основі міжнародного договору; здійснювати у конкретних галузях діяльності співробітництва; мати відповідну організаційну структуру; мати права й обов'язки, які закріплені в актах її заснування, резолюціях вищих та виконавчих органів організації, в угодах між організаціями; мати власні міжнародні права й обов'язки, тобто володіти автономною волею, яка може бути відмінною від волі її членів⁸.

Важливо також зазначити, що правомірно створені організації повинні відповідати таким ознакам: у створенні організації беруть участь, як правило, тільки суверенні держави; організація створюється у повної відповідності до міжнародного права; організація створюється, як правило, на основі міжнародного договору; організація створюється з метою вирішення конкретних завдань; організація має систему постійно діючих органів; організація володіє визначеним її засновниками обсягом міжнародної правосуб'єктності; організація має статус міжнародної організації й цей принцип на думку І.І. Лукашука, має вирішальне значення⁹.

Організаціям, які мають міжнародний характер, трудно дати задовільну та безкомпромісну дефініцію, котра дозволяла би визначати її як міжнародну організацію з міжнародного права та відрізнити від других типів організацій¹⁰.

Стаття 2 проекту статей об відповідальності міжнародних організацій, підготовлених Комісією з міжнародного права передбачала, що термін „міжнародна організація” означає організацію, утворену договором або іншим інструментом міжнародного права й яка володіє міжнародною правосуб’єктністю. Міжнародна організація може включати, в додаток держав, також інших суб’єктів¹¹.

Однак, ця дефініція тільки проект статті, проте містить ключ для ідентифікаційного критерію суб’єкта міжнародного публічного права як міжнародної організації. По перше, такий суб’єкт формуватимуся домінуючими державами та іншими міжнародними організаціями. По друге, утворене у відповідності з міжнародним правом. Також, міжнародні організації звичайно утворені договором, вони можуть також утворюватися способом таким як резолюції інших міжнародних організацій або одностороннім актом держави. У третій, такий суб’єкт мусить володіти автономним органом, який відділене від членів. На практики це означає що організація повинна мати правосуб’єктність та акт на загальній основі¹².

Виходячи з вищезазначеного, на думку автора, можна дати наступне визначення міжнародної організації. Міжнародні організації – це об’єднання держав або національних товариств (асоціацій) неурядового характеру, які створені у відповідності до норм міжнародного права і на основі міжнародного договору для здійснення співробітництва у певній галузі міжнародного життя та мають необхідну для цього систему постійних органів, права й обов’язки яких є похідними із прав та обов’язків суб’єктів, які їх створили, а також автономну волю, обсяг якої визначається волею держав-членів.

Компетенція конкретної міжнародної організації безпосередньо впливає на організаційно-правовий механізм її діяльності. Разом з тим, у структурі й правовій основі діяльності міжнародних організацій слід виділити те загальне, що притаманне більшості з них.

Структурно міжнародні організації, як правило, складаються з наступних елементів: представницько-дорадчий (вищий) орган; виконавчий орган; адміністративний орган; комітети та комісії з певних питань.

Представницько-дорадчі (вищі) органи міжнародних організацій звичайно складаються з представників усіх держав-членів організації та працюють у сесійному режимі. Так, в ООН таким органом

є Генеральна Асамблея – головний політичний консультативний орган. До складу Генеральної Асамблеї входять усі держави-члени ООН. За статутом делегація кожної держави-члена на сесіях Генеральної Асамблеї може бути представлена щонайбільше 5 особами.

Генеральна Асамблея уповноважена обговорювати будь-яке питання в межах статуту ООН, яке належить до компетенції міжнародної організації: прийом нових членів, вибори та призначення вищих посадових осіб, вибори органів, затвердження бюджету та інше. При голосуванні у Генеральній Асамблеї ООН, як й у більшості інших аналогічних органів міжнародних організацій, діє правило: одна держава – один голос, незалежно від своїх розмірів чи економічного потенціалу.

Рішення Генеральної Асамблеї можуть прийматися кваліфікованою більшістю (2/3 присутніх голосуючих), простою більшістю (більше 50% присутніх голосуючих) та консенсусом. Голосування відбувається на пленарних засіданнях Генеральної Асамблеї наприкінці кожної сесії після представлення комітетами проектів резолюцій. Під час засідань комітетів рішення приймаються простою більшістю. Рішення з важливих питань (стаття 18 Статуту ООН) вимагають згоди кваліфікованої більшості. Часто Генеральна Асамблея приймає рішення консенсусом, тобто без заперечень та без голосування¹³.

У універсальних міжнародних організаціях виконавчі органи – це структурні елементи обмеженого складу. Виконавчий орган обирається звичайно представницько-дорадчим органом міжнародної організації, виходячи із двох критеріїв: справедливого географічного розподілу місць у ньому між державами-членами організації; особливих інтересів держав-членів.

У рамках ООН таким органом є Рада Безпеки, яка складається із непостійних членів, які обираються Генеральною Асамблеєю ООН на два роки за географічною ознакою та постійних членів – Великобританії, Китаю, Росії, США та Франції, які мають особливі інтереси й можливості у справі підтримання миру.

У статутах деяких організацій визначено, що у виконавчому органі насамперед повинні бути представлені держави, які мають особливі інтереси у сфері діяльності організації, або що вносять найбільший фінансовий внесок у її діяльність. Так, до виконавчого

органу Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО) до Ради обираються 30 держав з найбільш розвиненим повітряним сполученням¹⁴.

Функції адміністративного органу міжнародної організації звичайно виконує секретаріат. Очолює секретаріат генеральний секретар (директор) організації. За звичаєм генеральний секретар (директор) призначається чи обирається на певний строк (від 3 до 6 років) представницько-дорадчим органом міжнародної організації з можливістю переобрання ще на один термін. Решта співробітників секретаріату призначаються на свої посади генеральним секретарем (директором). При цьому використовується система строкових та безстрокових контрактів. Призначення співробітників секретаріату здійснюється за широкою географічною основою та з урахуванням моральних й професійних якостей.

Комітети та комісії міжнародних організацій з певних питань створюються або *ad hoc*, або передбачаються їх статутами. Склад учасників цих органів та їх функції досить різноманітні. В одних випадках склад комітетів та комісій обмежений, в інших – усі члени організації приймають участь у них. У деяких випадках комітети та комісії формуються із громадян держав-членів організації, які виступають у них в особистому статусі, наприклад Комісія міжнародного права ООН. Частіше ж до цих органів обираються офіційні представники держав-членів міжнародної організації, як це має місце у Комісії з прав людини ООН. Робота комітетів та комісій міжнародних організацій з певних питань може мати постійний чи тимчасовий характер.

Структурні елементи міжнародної організації повинні сприяти найбільш ефективній реалізації нею своєї компетенції. У літературі з міжнародного права під компетенцією міжнародної організації прийнято розуміти сферу її предметної діяльності. Вона чітко фіксується в установчих документах організації. Проте, з правової точки зору важливо знати не тільки коло питань, якими повинна займатися міжнародна організація, але й її повноваження щодо вирішення цих питань. Звичайно вони також визначаються у статутному акті організації, тобто мають договірну правову природу. Звідси можна зробити висновок, що й компетенція міжнародної організації,

й її міжнародна правосуб'єктність мають чіткі договірні рамки, які визначаються установчими актами організації.

Таким чином, можна зробити загальний висновок, що міжнародні організації є особливим правовим феноменом, іманентно притаманним сучасному етапу міжнародно-правового розвитку, оскільки за своєю концептуальною сутністю є стабільною інституціональною формою постійного забезпечення спільних інтересів суверенних держав як на універсальному, так і на регіональному рівні, що відображає методологічний підхід до міжнародного співробітництва як організованого, структурованого, систематичного процесу, який практично спрямований на належне інструментальне забезпечення міжнародного правопорядку.

При цьому можна відзначити такі суттєві ознаки міжнародної міждержавної організації як суб'єкта міжнародної правотворчості: а) міжнародна міждержавна організація створюється державами, які фіксують свій намір в установчому акті (зазвичай – статуті) як спеціальному різновиді міжнародного договору; б) існує та діє в межах установчого акту, який визначає її статус та повноваження, що надає її правоздатності, правам та обов'язкам функціональний характер; в) є постійно діючим об'єднанням, що проявляється у її стабільній структурі, у системі її постійних органів; г) заснована на принципі суверенної рівності держав-членів, при цьому членство організації підпорядковане певним правилам, які характеризують участь держав у діяльності її органів та представництво держав при організації; д) держави пов'язані резолюціями органів організації у межах їх компетенції та відповідно до встановленої юридичної сили цих резолюцій; є) кожна міжнародна організація має сукупність прав, які властиві юридичній особі й ці права зафіксовані в установчому акті організації або у спеціальній Конвенції та реалізуються з врахуванням національного законодавства держави, на території якої організація виконує свої функції; ж) міжнародні організації мають привілеї та імунітети, які забезпечують їх нормальну діяльність та визнаються як у місці розташування її штаб-квартири, так і у будь-якій державі при здійсненні їх власних функцій.

1. *International Law*. Malcolm D. Evans (General Editor). Oxford University Press Inc., New York, second edition, 2006. – С. 278. 2. Циганкова Т. М./ Гордєєва Т.Ф. Міжнародні організації: навч.- метод. посіб. для самост. вивч.

дисц. Київ: КНЕУ, 2003. С. 11. **3.** *Akande D.* International Organizations // International Law. Malcolm D. Evans (General Editor). Oxford University Press Inc., New York, second edition, 2006. С. 278. **4.** *Голуб Н. В., Клімкін П. А.* Україна та міжнародні організації: Інформаційно-довідкове видання. Київ: Кондор, 2003. С. 7. **5.** *Статут ООН.* URL: www.un.org **6.** *Анцелевич Г. О., Покреиук О. О.* Міжнародне право: підручник. Київ: Алерта, 2003. С. 136. **7.** *Шубаєва Е. А.* Право международных организаций: Вопросы теории. Москва: Междунар. отношения, 1986. С. 25. **8.** *Международное публичное право: учебник* / под ред. К. А. Бекашева. Москва: Проспект, 1999. С. 239-241. **9.** *Лукашук И. И.* Международное право. Особенная часть: учебник. Москва: Издательство БЕК, 1998. С. 93. **10.** *Klabbers J.* An Introduction to International Institutional Law. Cambridge: Cambridge University Press, 2002. С. 7. **11.** ILC Reports (2003), Report of the International Law Commission on the Work of its 54 th Session (UN Doc A/57/10). С. 38. **12.** *Akande D.* Цит. праця. – С. 278-279. **13.** *Голуб Н. В., Клімкін П. А.* Цит. праця. С. 11. **14.** URL: <http://www.un.org/russian/online/loc1.htm>

***Danilchenko Tetyana.* The international organization as a subject of law-making: theory and practice problems**

The article investigates the international legal features of international organizations as subjects of law-making activities at the present stage of international legal development. We analyzed the function and structure of regional and universal international organizations in accordance with their constituent instruments. Based on the analysis systematized forms, methods and practical aspects of law-making activities of international organizations in modern conditions of interstate integration and legal globalization. It is noted that under the competence of an international organization should understand the scope of its substantive work, which is clearly recorded in the founding documents of the organization. At the same time a formal dogmatic point of view it is important to know not only the range of issues that need to be engaged in an international organization, but also its powers to address these issues, which are also defined in the authorized act of the organization, that is, have a contractual legal nature.

The specificity of current research legislative activities of international organizations is the need to consider international organizations and their functions in a wider context, on the one hand, formal-legal international law, on the other hand - in the theory and history of international relations from interdisciplinary methodological positions.

Relevance of the study of international institutions understand their roles are clear and do not require additional arguments. Human civilization is undergoing a qualitative change, changing the nature and role of international cooperation organizations. The increasingly wide range of individuals is involved in the orbit of their activity. All this stimulates broad interest in international organizations and obliges professionals involved in the topic, to answer public inquiries.

One of the characteristic features of our time is that for the first time directly addressed the issue of the future of the entire world community. International law thus is one of the tools that are designed to ensure cooperation among States and to prevent abuse of the actual power of individual actors in international relations, ensure its use for the benefit of man.

Ukraine aspires to full-scale integration into the global political, economic and humanitarian space. Participation in activities of international organizations or cooperation with them is an integral part of this integration. Modern processes of globalization require Ukraine as active involvement of the world community.

The process of globalization accompanied by the creation of regional integration groupings, which in modern science are seen as an integral part of globalization as a process designed to protect countries that are combined in groups from the negative effects of globalization. The effectiveness of international relations of our country will depend on coordinated actions not only to other countries but also with their associations through international organizations. The international organization has integrated features, that is, in which no one member. It is not a simple sum of Member States and is an integral system of interaction, which significantly increases its potential. Thus, active participation in international organizations opens new opportunities for each country in terms of legal globalization and interstate integration.

It is possible to note some essential features of an international intergovernmental organization as a subject of international law-making: a) the international intergovernmental organization created by States, which fix its intention in founding act (usually - the charter) as a special kind of international agreement; b) exists and operates within the constitutive act that determines its status and powers, giving it the capacity, rights and obligations functional nature; c) is a permanent union, which is manifested in its stable structure in the system of permanent bodies; d) based on the principle of sovereign equality of Member States, and the membership organization is subject to certain rules that characterize the participation of countries in its bodies and states of the organization; e) State of resolutions related organizations within their jurisdiction and in accordance with established legal effect of these resolutions; f) each international organization has a set of rights that are inherent in the legal entity and these rights are enshrined in the Constitutive Act of the Convention or in a special and implemented taking into account the national law of the State in which the organization carries out its functions; g) international organizations have privileges and immunities that provide their normal activity and recognized as the location of its headquarters, and in every state in the exercise of their functions.

Key words: international organization, international law, international law-making, international law rules, resolutions of international organizations, an international treaty.